

Молодий комуніст

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

Виходить з 5 грудня 1939 р.

Субота, 16 серпня 1986 року

№ 98 (3761).

Ціна 2 коп.

НОВИНИ

Оголошую свою справу

В. І. ЗАВІНА, УЧИТЕЛЮ ПОЧАТКОВИХ КЛАСІВ СОЗОНІВСЬКОЇ СЕРЕДНЬОЇ ШКОЛИ КІРОВОГРАДСЬКОГО РАЙОНУ ПРИСУДЖЕНО РЕСПУБЛІКАНСЬКУ КОМСОМОЛЬСЬКУ ПРЕМІЮ ІМЕНІ МИКОЛИ ОСТРОВСЬКОГО ЗА ВЕЛИКІ УСПІХИ В ПЕДАГОГІЧНІЙ ДІЯЛЬНОСТІ І ГРОМАДСЬКІЙ РОБОТІ.

— ХОДІТЕ в казковий гай!..

Ще якась мить тиші, і дзвінке дитяче «Ура!» заповнює клас. У гай за казкою, уявляєте? Значить, знову множитимуться цікаві образи, будуть пригоди і несподіванки... Потім, увечері, Віталій дістане свого «особливого» зошита і запише туди нову історію, повну дитячої уяви і фантазії, яку придумали його другокласники.

Хто побував в Созонівці Кіровоградського району, обов'язково відмітить, в якому чудовому місці знаходиться школа. І ці невеликі вольєри, де прекрасні почуватися себе фазани, цісарки, дикі гуси. І той гай неподалік, де дбайливі руки дорослих змайстрували із дерева вигадливих казкових героїв. Коли Віталій Завіна, тодішній випускник Кіровоградського державного педагогічного

інституту, вперше приїхав сюди, подумав, що й люди мусять працювати тут добрі і хороші. Тепер він точно знає, що не помилився, а тоді — просто захотілося приєднатися до них.

Учитель молодших класів — чоловік? Трохи дивно. Чи не так? Віталій і сам відчував, що до нього якось придивляються. Хоча б по тому, що з перших днів разом з ним стала працювати Надія Сергіївна Полішко. У школі її вважають однією з найдосвідченіших вихователів молодших класів. До того ж, вона відмінник народної освіти УРСР, вихователь — методист. Багато про що це говорить. Народна мудрість твердить: щоб стати хорошим учителем, перш за все треба бути хорошим учнем. І приклад з Віталієм яскраво про це свідчить.

Звичного «він мріяв з дитинства про професію вчителя» про Віталія не скажеш. Це йому навіть не спадало на думку. Якоюсь, було, забажав стати біологом — любив цей предмет. Потім вирішив поступити в театральний, захоплювався хореографією, був солістом ансамблю «Конвалія». Уже перед випускним якось

(Закінчення на 2-й стор.)

На знімку: Віталій ЗАВІНА.

Фото В. ГРИБА.

Обрано новий комітет

12 серпня у чеських будівельників, що працюють на спорудженні Криворізького гірничо-збагачувального комбінату окислених руд, відбулись установчі збори первинної організації Спілки соціалістичної молоді ЧССР.

Про роботу за період з початку будівництва (тобто з жовтня 1985 року) доповіли співчленам інженер дирекції ЧССР на будові Міхал Вулла. В обговоренні доповіді взяли участь керівники підприємства, представники партійної організації, молоді робітники. Усі вони говорили про участь чеської молоді у боротьбі за мир, про значення і необхідність міцної дружби між ВЛКСМ і ССМ, про те, що за період роботи в Долинській членів ССМ встановили тісні зв'язки з місцевими кооперативами, комсомольськими організаціями підприємств і установ району. Робітники також виступили з підтримкою ініціативи відпрацювати 4 дні на спорудженні об'єктів соціалістичної культури, і ці 4 дні вони хочуть відпрацювати на будівництві інтерлугу, який сприятиме налагодженню міжнародних зв'язків на будівництві.

На зборах виступив секретар ССМ ЧССР Ежи Барип. У роботі зборів також взяли участь А. Матвієнко — секретар ЦК ЛКСМУ, В. Іванов — другий секретар Кіровоградського ОК ЛКСМУ, С. Кучма — завідувач відділом робітничої і сільської молоді Дніпропетровського ОК ЛКСМУ, Васил Петер — завідувач робітничої молоді ЦК ССМ ЧССР, Роланд Діну — перший секретар СВНМ (НДР).

Наш кр.

ТВЕРДЕ СЛОВО

Радісна звістка облетіла всі цехи і ділянки Олександрійського заводу підйомнотранспортного устаткування: за успіхи в

соціалістичному змаганні у другому кварталі колектив нагороджено першим Червоним прапором.

СРСР і ЦК профспілки робітників галузі. На підприємстві відбувся урочистий мітинг. Приймаючи Червоний прапор, робітники заводу взяли підписи на соціалістичній угоді з приводу реалізації продукції порівняно з відповідним

періодом минулого року на 12,7 процента. П. НОВАЛЕЧУК, голова комітету профспілки Олександрійського заводу підйомно-транспортного устаткування.

АКТУАЛЬНЕ ІНТЕРВ'Ю

У диких птахів нема рушниць

Що таке полювання — добро чи зло? Мисливці на це питання відповідають однозначно й безапеляційно: добро! І тільки потім дехто з них, буває, додає: «Звичайно, якщо не...» З огляду на сумний досвід минулих років (лише минулого полювального сезону 80 чоловік покарано за порушення правил полювання на пернату дичину), розмова кореспондента «Молодого комуніста» з старшим мисливським лісничим інспекції обласного управління лісового господарства й заготівель М. Г. Раком напередодні відкриття сезону полювання почалася так:

КОР: Микола Григоровичу, полювання на пернату дичину відкривається 16 серпня о 18 годині. А що, коли дехто з мисливців розпочне його на годину-дві раніше?

М. Г. РАК: Такі дії будемо кваліфікувати як грубе порушення правил полювання, з відповідними до цього висновками: вилученням рушниць та відстрілочних карток і позбавленням права полювати та штрафом. Робиться це не заради «паперового параграфа», а заради користі справи: дисципліна й самодисципліна у людини, яка має в руках заряджену рушницю, повинна бути високою. Звичайно, мисливці, як відомо, люди азартні, азарт живить їх енергією під час столмих блукань у пошуках дичини бистрими та заплавани рік і вододіями чи в години сидіння у засідках, без азарту неможливим був би цей досить поширений вид спорту. Та справді, мисливський мисливець, незважаючи на те, що не стає порушувати ні норм відстрілу, ні строків полювання, ні правил, бо розуміє: все це потрібно для бережливого використання природних

багатств нашого краю та для зручності й безпеки всіх учасників полювання.

КОР: Певно, під час інструктивів, які відбулися в усіх мисливських колективах, людям докладно поінформували про особливості цього річного сезону?

М. Г. РАК: Так, цю роботу проведено скрізь. І все ж я хочу зараз нагадати і мисливцям, і охоронцям природи деякі основні пункти положення про полювання в нинішньому сезоні на території Кіровоградщини.

Дозволено полювати лише на чотири види диких птахів: гусей, качок, лисух і диких голубів (це одна з основних особливостей сезону). Норми відстрілу — не більше однієї дикої гуски, п'яти качок, шести лисух, 20 диких голубів. У листопаді-грудні можна буде відстрілювати (але тільки за ліцензіями) фазанів — про дозвіл на таке полювання ми повідомимо первинній організації Українського товариства мисливців та рибалок додатково.

Не слід забувати нашим мисливцям і про те, що вести промисел у дозволе-

ні дні (субота й неділя) можна лише протягом світлового дня і ні в якому разі не в темну пору доби. Крім вихідних, дозволено також полювати в святкові дні 7 жовтня й 7 листопада. Не зайвим буде нагадати, що полювати можна за одержаними у господарів мисливських угідь відстрілочними картками та півками на дичину, вказану в цих документах.

З метою охорони флори й фауни цього року рішенням облвиконкому заборонено будь-яке полювання на водоймах рибцях в Аджамці Кіровоградського району та селищі Олександрівці, рибдільницях в Оситняжці й Кандаурському Кіровоградського, Бовтищі, Красносілці й Цвітному Олександрійського, селі Олександрівці Олександрійського районів.

КОР: Які ж перспективи полювати дичину мають мисливці області нинішнього сезону порівняно з минулим?

М. Г. РАК: Погодні умови нинішнього року (перш за все те, що не було паводку) сприяли значному зростанню поголів'я птахів, яка гніздиться в угіддях Кіровоградщини. Чекаємо й на значне зростання кількості перелітних птахів там, де є великі ріки та водойми — це перш за все угіддя Світловодського та Онуфріївського районів.

Однак одразу хочу застерегти: у зв'язку із зростанням кількості пернатих серед них поширилися захворювання,

які можуть завдати шкоди здоров'ю людей. Отже, перш ніж вживати впольовану дичину, уважно придивіться, чи не має вона яких ознак нездоров'я (вони проявляються у явній виснаженості птаха, випаданні пір'я тощо). Таку дичину можна використовувати в їжу тільки після консультації з ветлікарем.

Дбаючи про дальше примноження природних багатств області та про успіхи майбутніх полювань, ми розселили цього року в угіддях Новомиргородського та Долинського районів по 500 голів тримісячного молодняка пернатой дичини, яка нині підросла й набрала промислових кондицій. Крім того, було завезено 500 голів маточного поголів'я фазанів в Олександрійський район, молодняк: 1000 голів — у Новоградиський, 300 — в Олександрійський, 700 — в Новоукраїнський райони.

Цього року буде посилено й контроль за дотриманням правил полювання. Передбачено провести рейди в півтора рази більше порівняно з минулим роком, ширше залучати до цієї справи міліцію, а також юних природолюбів — членів «зелених» та «голубих» патрулів. Члени рейдових бригад мають право перевіряти не лише документи, але й оглядати з метою виявлення прихованої дичини транспортні засоби та речі громадян. Браконьєрів будемо карати матеріально, вилучатимемо у них рушницю, дичину й документи...

А справжнім мисливцям хочу побажати гарного відпочинку, цікавих пригод і несподіваних відкриттів на мисливських стежках рідного краю. Одним словом — відлого полювання!

Вів розмову П. СЕЛЕЦЬКИЙ.

НОВА МОДЕЛЬ

Діючий макет принципу нової канцелярської електронної друкарської машини «Ятрань» було представлено на засіданні науково-технічної ради, Кіровоградського виробничого об'єднання «Друкарська».

Нова модель вигідно від-

різняється від своєї електромеханічної попередниці з такою ж назвою. По кількості деталей вона втричі простіша, ніж та, що нині на конвеєрі. Якість друку її прирівнюватиметься до поліграфічного, що відповідає кращим світовим зразкам друкарських машин.

Наш кор.

ДЗВІНОК У РЕДАКЦІЮ

«ДО ГІРЧЯЦІ — ЛОТЕРЕЙКУ...»

— Алло, редакція? Здрастуйте! З вами говорить жителька міста Ізмаїла Одеської області Світлана Панаріна. У мене до вас справа...

— Слухаю...

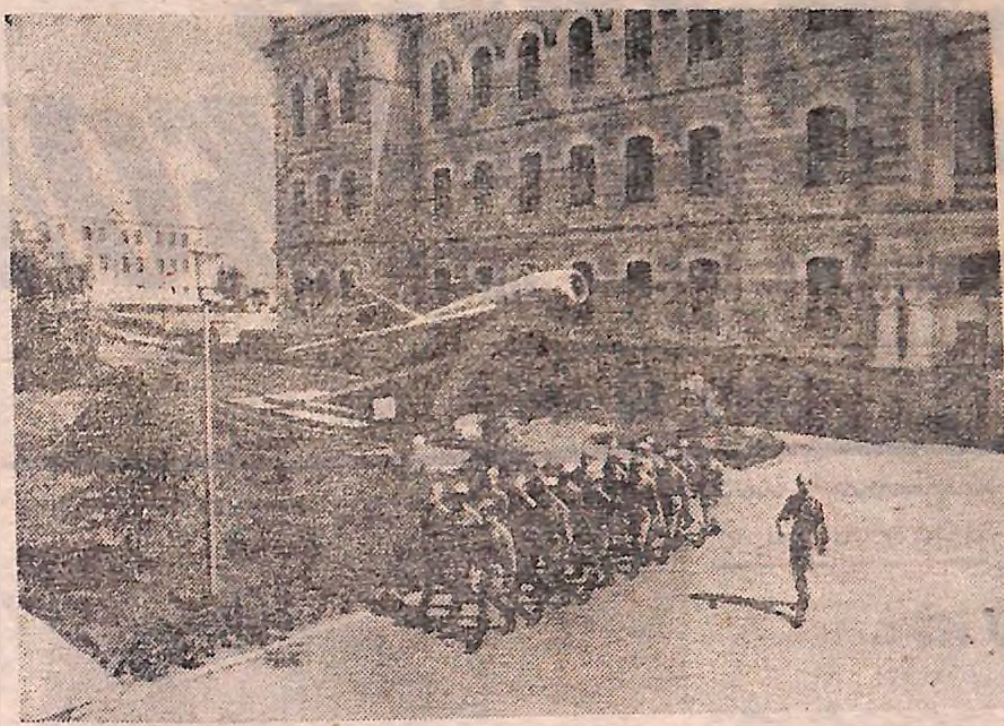
— Щороку влітку я приїжджаю до бабусі, яка проживає в селі Кам'яному Новоархангельського району вашої області. В самому центрі села — кооперативний магазин. Але асортимент товару тут дуже бідний. Набагато простіше говорити про те, що є, ніж про те, чого нема. Скажімо, з макаронних виробів тут тільки вермішель. А головне — при надходженні якого-небудь «дефіциту» його продають з навантаженням. Навантаження — це, як правило, зісвоаний, залежаний продукт: цукерки, оселедці і т. п. Періодично ціна навантаження значно перевищує ціну того товару, який хочеш узяти.

Мене дуже здивувало, що люди зовсім не обурюються такому поведінку. І коли недавно в магазин завезли гірчицю (піна одного кілограма — 13 копійок), то почали давати її навантаженням... лотерейні білети. Я спробувала висловити своє невдоволення. І що ж? На мене одразу забувоніли:

— Ти що? Помогла, а то гірчицю не продаватимуть...

Записав А. БЕЗТАКА.

Від редакції. Гірко і боляче за людей, про яких розповіла Світлана. Людей, що свідомо йдуть на самообман. Що потуратимуть людям, у совісті яких виробився повний дефіцит елементарної порядності, чесності. Чому ми сором'язливо відвертаємо очі від подібних фактів, коли треба усім бити в сполох і закликати до порядку відвертих здирників, пахаб?

17 СЕРПНЯ — ДЕНЬ ПОВІТРЯНОГО ФЛОТУ СРСР

КУРСАНТИ ВЧАТЬСЯ ЛІТАТИ...

На знімку: в Орспітурському льотному училищі біля літака Юрія Гагаріна.

Фото О. ПІДДУБНОГО. Фотохроніка ТАРС.

УВАГА, КОНКУРСІ

ЗНАЙ І БЕРЕЖИ

Редакція газети «Молодий комунар» спільно з обласною радою Українського товариства мисливців та рибалок оголошує конкурс-вікторину «Знай і бережи» для мисливців, які візьмуть участь у цьогорічному полюванні, а також для всіх знавців і любителів природи рідного краю. Мета заходу — пропаганда правил полювання та знань про рідну природу і виховання бережливого ставлення до її багатств.

Конкурс проводитиметься у три тури. Підсумки буде підбито на початку грудня, після завершення полювання на пернату дичину. Переможцям буде вручено цінні подарунки:

- за перше місце — палатка туристська двоїсна;
- за друге — костюм мисливський;
- за третє — спальный мішок утеплений.

ЗАПИТАННЯ ПЕРШОГО ТУРУ КОНКУРСУ-ВІКТОРИНИ

1. Що ви знаєте про зовнішній вигляд, особливості життя й поведінки лисух?
2. Що таке Червона книга УРСР? Які птахи Кіровоградщини занесено до Червоної книги?
3. Розкажіть правила безпеки на полюванні. Чи доводилося вам бути свідком порушень цих правил? Яких заходів до порушників техніки безпеки на полюванні може вжити мисливський колектив?

Кожна відповідь на запитання вікторини буде оцінена за десятибальною системою.

Відповіді на запитання першого туру конкурсу-вікторини (якість оформлення їх теж буде враховуватися) просимо надсилати до редакції не пізніше 10 вересня ц. р. за поштовим штемпелем. Пропонуйте також запитання для наступних турів вікторини. Якщо взаше запитання буде використане, то вам за це будуть нараховані додаткові бали.

Журі конкурсу.

Оголошую своєю справою

(Продовження. Поч. на 1-й стор.)

особливо гостро відчуваю, що зі всім, що шкільне, йому розлучатися буде нелегко. Всього час у гуші подій, піонерська, комсомольська робота, гуртки — і раптом все це в минулому...

Тоді це здавалося сентиментальним: арешти-решти, майже осім шкода розлучатися зі школою. І після випускних екзаменів «за компланію» з друзями подаю документи до Кіровоградського інституту сільськогосподарського машинобудування. Поступив, цілий рік навчався, з майбутнім інженером себе так і не уявив. Зате тепер все лине відчув, чому йому, як нікому іншому з однокурсників, було так важко сказати школі «прощай».

Невже його поклоніння — професія вчителя? Проходив повз школу і мимоволі стишував крон. Щось є особливе у шкільній перерві...

Коли людина має зробити вибір, мимовіть починає філософствувати. Віталій думав так: у кожній людині є поклоніння, яке дано їй від природи. Головна — відчувати його, не тамувати. Інші ж своїм злочин проти самого себе.

В інституті учився із захопленням. Після другого курсу йому, як відміннику навчання, дозволили навчатися за індивідуальним планом, тобто: учився і працювати у школі. Займає говорити, що це непросте. Але справляється і сесії складає на «відмінно».

Трохи незначна картина: молодий чоловік серед малюків. Ми звикли до того, що виховання дітей — справа жіноцтва, а от Віталій заперечує це. Не словами, зрештою, ділом. І треба побувати в ньому на уроці, щоб пристати на його бік. Адже це, як і в сім'ї: діти при матері дозволяють собі чинити більше пустощів, ніж при батькові. До того ж, в нього, Віталія, якось природньо поєднується

суворість із добротою. Ніколи не чуєш од нього «діточки», «картиночки». Розмова ведеться, як з дорослим. І, разом з тим, скільки наполегливості і терпіння при роз'яснюванні. Учителів набагато простіше підказати готовий висновок. Але ефект буде стократ більшим, коли школярі самі дійдуть істини — треба в нього лиш уміло спрямувати їхню думку. А це важливо знайти окремий підхід до кожного з учнів. Саме тут криється найголовніший секрет Віталієвого успіху у малюванні. Хоча він сам відносить це на рахунок того поклоніння, що дано йому від природи.

Ось, наприклад, Сашко. Вертячий, непосидючий — того й дивись, щось втне, навіть на уроці. Чи треба наказувати — адже коли учень не слухає, йому нецікаво? І дійсно, хлопчик кмітливий, швидко справляється із завданням, краще, ніж інші, засвоює програмний матеріал і просто не витримує, коли вчитель повторює це кілька разів. Віталій Іванович знає: Сашкові потрібне додаткове завдання, «завантажити» його слід. А ось Валя думає повільніше, по-дорослому розважлива — якщо чогось не розуміє, дуже соромиться питати, ніяковіє.

Варто бути умілим режисером, щоб не навагувати своїх думок, змусити урок іти за сценарієм. А буває, треба й перебудуватися. Значить, щось не передбачено, треба невідомо врахувати на майбутнє. Із цього, арешти-решти, і складається досвід. І такі добре, що поруч є Надія Сергіївна, старша педагогіка.

— Якщо я чого навчався, щось умію і досі, то лиш завдяки їй усім.

І справді, про колективізм Союзівської СШ можна розповісти багато хороше. Тут завжди раді новому, прогресивному, не боять-

ся експериментів. Про це свідчить хоча б той факт, що сюди охоче йдуть працювати молоді вчителі — коли для багатьох сільських шкіл це лишається проблемою. Учительська комсомольська організація тут налічує 17 чоловік. Протягом кількох років вона вважається кращою у районі, очолює її Віталій Завіна. Але сказати просто «очолює» це, по суті, не сказати нічого. Адже після того, коли закінчується перша зміна, тобто уроки в класі, починається друга — шкільні, комсомольські справи. І обіцянка повернутися з роботи додому пораніш із дня в день лишається невиконаною.

— Нерідко доводиться спілкуватися з молодими вчителями інших шкіл, — говорить Віталій, — обмінюватися досвідом. Дуже дивує те, що більшість скаржиться на нудне життя у школі, що, мовляв, нічим зайнятися у вільний час. І подібне. Не знаю, чи позаздрити їм, чи поспівчувати, бо нам, образно кажучи, дихнути ніколи.

Робота комсомольської організації вчителів нерозривно пов'язана з учнівською. Всі заходи плануються разом. Як от, наприклад, одна із акцій: минулого року молоді вчителі разом з учнями взяли участь у акції «Велика перемога» — збирання грошей на створення у школі пантеону слави. В нинішньому році вирощують буряки і тепер кошти підуть на оформлення шкільного фойє.

Щастить Віталієві на добрих людей, хороших друзів, з якими можна сміливо братись за будь-яке діло. Як от молоді колеги Віктор Громовий, Ольга Гитова і старші — заслужена учителька УРСР М. Т. Пилипас, завуч А. Б.

Іванко. Згадує Віталій, як вони із Надією Сергіївною створювали свій кабінет. Не було б його зараз, аби не довіра, досвід всього колективу. Віталій взявся його узагальнити. Спирался і на допомогу району. Бував у інших школах, почитав ніколи не соромився тепер іздати до нього, побачити, перейняти. Кабінет — один з кращих у нашій області.

Віталій любить перечитувати свій «особливий» зошит. Пробує переповісти казки і своєму трирічному синові. Найчастіше це буває після «важкого» дня. Хоча в молодості й не говорять про атому, все ж трапляється. Адже у Віталія, крім шкільних справ, є ще багато інших. Так, наприклад, він уже четвертий рік голова районної ради молодих вчителів. І це на нього як керівника покладає немало обов'язків. Адже рада покликана в першу чергу допомагати учителям у вирішенні їхніх проблем. Завіна — керівник проблемної групи по впровадженню передового досвіду учителів початкових класів, член райкому комсомолу, член комісії у справах неповнолітніх Союзівської сільської Ради, керівник шкільного методологічного об'єднання учителів початкових класів. І все це пооднує одна людина. На одного разу його громадська робота відзначалася грамотами й дипломами. І ось остання: «Віталію, вітаємо тебе з присудженням республіканської комсомольської премії імені Миколи Островського». Навіть не повірилось відразу. Чому саме йому? Важко самому відповісти на таке питання. Адже за людину говорить її праця. І як присмисно знати, що лише почавши свій трудовий шлях, ти вже астиг зробити щось корисне. А попереду ще ціле життя, улюблена справа, яку обирає назавжди, оголошена своєю. Так говорили древні латиняни.

Премію Віталій Завіна вирішив перечислити у Фонд миру.

З. ПШЕНИЧНА.

Вчилися у вільшанців

Обласні триденні семінари секретарів комсомольських організацій органів внутрішніх справ вже стали традиційними. В минулі роки вони організовувалися на базі Світловодського та Гайворонського районів, а ось нинішнього місцем проведення стала Вільшанка. І це не випадково.

Останнім часом у районі просліджується тенденція до зменшення кількості правопорушень серед підлітків і молоді. Первинні комсомольські організації своєчасно реагують на факти правопорушень серед молоді та підлітків, з'явилися тут і перші цікаві зеринки досвіду роботи з «важкими» підлітками. Спільні профілактичні заходи, які проводять районний відділ внутрішніх справ і районний комітет комсомолу, не дали б бажаного ефекту, якби тут не дбали про дозвілля молоді. Отож, повчитися у вільшанців дійсно є чому. Тому планом проведення обласного семінару передбачені не лише теоретично-практичні заходи, а й широка культурно-спортивна програма.

Мета семінару — поповнити знання комсомольських секретарів з питань підготовки і проведення звітно-виборної кампанії, організації роботи з виховним активом, навчити їх працювати з документами, правильно планувати роботу. Відбувся обмін досвідом.

Під час вітання учасників семінару глибокі знання показали А. Травянко з Бобринця, П. Беспалий з Долинської, В. Дмитрієв зі Знаменки. Практично не виникало труднощів і для В. Прудного із Новоархангельська та С. Грабового із Онуфріївки. Це й зрозуміло: очолювані ними комсомольські організації є

правоохоронними в області.

Учасники семінару побували в колгоспі імені Леніна. Секретар парткому господарства делегат XXVII з'їзду КПРС Н. О. Курко познайомила присутніх з роботою комсомольської організації. Учасники семінару до підніжжя обеліска, спорудженого в центрі села в пам'ять про загиблих воїнів-односельців, поклали квіти.

Ввечері — музична вітальня. Цього разу — у місцевому колгоспі. Ведучі заступник голови колгоспу по роботі з молоддю О. Кравець та культпрацівник Т. Маринич люб'язно запропонували гостям стати учасниками записання клубу ерудитів «Шо? Де? Коли?». Започаткована в телебаченні гра стала популярною в районі. Як проводити її в найпростіших умовах — поділилися досвідом гостинні господарі.

Останнього дня — з'їздання з кульовою стрільбою. Перемогли О. Яремченко із Петрового, С. Буземський з Новомиргорода та П. Пилипчук з Вільшанки.

Спеціальних привіт райкому комсомолу удостоєні кращі гравці місцевої команди «Аврора» та збірної комсомольських секретарів органів внутрішніх справ області, які провели товариську зустріч з футболу на місцевому стадіоні «Колос».

Насиченість практичними заходами дала змогу кожному із учасників семінару відчути свої сили й слабкі сторони.

В. БОЛГАРИН.

помічник начальника політвідділу УДС обласного комітету.

ЖИТТЯ СПІЛКИ

ЗАМИСЛИМОСЯ

Аби лиш вступити

— Ти куди подаєся?
— У КІСМ.

— Добре. Разом будемо.

— Ти ж у торговельний збираєся.
— Збираєся... Документи вже здав, а потім назад забрав. Передумає. Та й конкурс там великий.

Продовження розмови я не почула — хлопці скочили в тролейбус. Потім з ними довелося зустрітись вже біля інституту.

— Он у торговельному, знаєш, який конкурс! — знову своєї хлопець. Та й правильно: вивчатися — все матимуть: одяг, взуття, всякі дефіцитні речі! Що, не так?

— Чому ж ти тоді документи в цей інститут подає?

Хлопець спочатку ніяковіє, а потім:
— Я техніку люблю. Та й у торговельному великий конкурс.

Отже, Олег знає, що закінчивши торговельний інститут, можна все дістати. «А що ж тобі відомо про професію інженера?» — хотілось запитати у нього. Та хлопець уже подався з товаришем сходами нагору.

Це питання я поставила в анкеті, на яку попросила відповіді абітурієнтів

факультету сільськогосподарського машинобудування.

Ось деякі відповіді:

«Професія інженера зв'язана з сільським господарством, з технікою»; «без неї не обійтись»; «Знаю все в загальних рисах»; «Майже нічого»; «Перспективна»; «Почесна»...

Хлопці і діачата вирішили стати інженерами, а не мають найменшого поняття про обрану професію. Адже відповіді — слова загальні, приблизні уявлення. Іх, вчорашніх школярів, мов сліпих коней, «підштовхнули» до інституту батьки, знайомі, вчителі. І вони, покійно схиливши голови, подали документи. Навіть не поцікавилися: чим я буду займатися після закінчення вузу?

Пасивність у виборі професії — чим вона, сьогоднішня, обернеться згодом? На батьки, не знайомі, хто радить КІСМ, працюватимуть інженерами. Працювати належатиме сьогоднішньому абітурієнтові. Проте він зараз не про це думає, його прагнення єдине — вступити. Бо де ж це бачено — у школі вчився на «добре» й «відмінно», а тут раптом... «провалився».

Та чи не краще було б у даній ситуації (коли не вибрав професії до душі) —

піти рік-другий попрацювати, зважити всі за і проти, черпнути досади життєвого, а тоді вже з повністю віднеси документи? Мабуть, менше було б розчарувань.

Якось зустрілась зі своєю знайомою. Розмова зав'язалась про життя студентське. Знайома навчається в технічному вузі.

— Важко дуже, — жалілась вона. — І набридає. Заберу, мабуть, документи. Не для мене ці науки...

Видно, вона також вступала, аби вступити.

Багато абітурієнтів не змогли відповісти на таке: здавалось би, просте запитання: «Чим вас приваблює обрана професія?» Просто стозили проти запитання прочерк. І ніхто не задумався, що це, може, прочерк проти п'яти років студентських. Найкращих у житті, неповторних.

Сьогодні абітурієнтові, який іде вчитися всліпу, видається все дуже простим: де б не працювати — все одно треба працювати. Мовляв, за працю тебе поважатимуть, величатимуть. А що ще потрібно? Та, мабуть, треба зв'язати на те, що шанують не просто спеціалістів, а справжніх спеціалістів.

Моя однокласниця вступала до інституту два роки. За третім разом нарешті витримала конкурс на вечірнє відділення. Працює і навчається водночас, допомагає матері виховувати двох молодших братиків. На моє питання, чи важко, усміхнулася:

— Що ти! Знаєш, як цікаво.

Цікаво! Тому що людина мріяла про свою професію. Роки йшла до неї, вперто працювала над знаннями. І добилась свого.

Шестеро цього річних абітурієнтів факультету сільськогосподарського машинобудування КІСМу ще до початку екзаменів забрали документи. Що змусило їх це зробити? На жаль, члени приймальної комісії цим не поцікавилися.

Профорієнтаційна робота в інституті, як запевня мене заступник декана С. А. Матієнко, поставлена добре, проте кількість бажаючих вступати на цей факультет не збільшується. В чому ж справа? Самі викладачі пояснюють це просто: професія інженера на сьогоднішній день, на жаль, не має високого престижу.

Думки абітурієнтів — протилежні. Наведу кілька з анкет: «Професію інженера недооцінюють. Йй належить майбутнє»; «Зараз, у вік НТР, інженери високої кваліфікації дуже потрібні»; «З професією інженера мало знайомлять у школі»; «Престиж професії інженера запевняє від людей цієї професії».

Чи щирі ці думки? Сподіваємось, що на цю публікацію відгукнуться молоді інженери, ветерани виробництва, студенти й абітурієнти. Спробуйте відповісти на запитання: чи престижний інженерний фах?

В. ШУНДРИНА,

студентка факультету журналістики Київського держуніверситету імені Т. Г. Шевченка.

ЧІСТО
АНГЛІЙСЬКИЙ
СНІДАНОК

— ВАМ, БЕЗУМОВНО, пощастило: ви будете два дні жити в англійських сім'ях, лізнаєте, що таке чисто англійський сніданок. Ви побачите також, як англійці відпочивають, тішаться природою і гарною погодою...

Це були перші слова Маргарет у нашому туристичному автобусі ще на лондонському аеродромі Хитроу. Висока, люб'язна і енергійна, ставом схожа на чемпіонку з легкої атлетики, а обличчям — вишита Мері Поппінс, вона була нашим гідом і вірним товаришем протягом усього дводенного перебування у Великобританії. Що стосується чисто англійського сніданку, нам дійсно було цікаво, що їдять гостинні господарі, як організований їхній побут, як складається сімейний бюджет, як працюють школи і лікарні, — і ми запитували, перепитували, уточнювали. Особливо цікавило Маргарет. Вранці вона принесла схеми, діаграми, бюлетені і зачитувала нам із друкованих джерел цифри, якими ми цікавилися заздалегідь.

ВІД ЧОГО ЗАЛЕЖИТЬ
МАЙБУТНЄ?

Ми, тридцять представниць Комітету радянських жінок, були запрошені провести суботу і неділю в сім'ях наших англійських подруг. Ми разом з ними брали участь у зборах і дискусіях, гуляли, готували обід, мили посуд, але головне, багато і задумано бесідували про все — про нашу сім'ю, про наші справи і справи.

Протягом десяти днів ми неодноразово чули від англійок, що їм, двоє країн, багато не об'єднує.

«Наше майбутнє залежить від волі таких людей, як ми» — ось думка чительки Перл Меррідж. В сім'ї якої я мешкала в містечку Челм-сфорд поблизу Лондона. У Перл четверо дітей, вісім онуків, а сім'я достаток. Не можна на її місці віддавати б так себе без останньої громадської діяльності. Я запитала чоловіка Перл Сема, як він ставився до роботи дружини в організації «Матері за мир». «Хоча організації ставили перед собою важливі завдання, ми не забували про мир», — відповідав їй. — Коли підросла наша Донна, вона також залучилася в боротьбу за мир».

У Бірмінгемі мене запросили до себе Харрис Мартін,

археолог. Спочатку ми гуляли, роздивлялись містечко Бірмінгем, де вона мешкає з чоловіком Крісом, як і вона, викладачем Бірмінгемського університету, і синами Томасом і Петером. Потім вечеряли у них в котеджі. На вечерю зібрались друзі і сусіди хазяїв — 25 чоловік! Кожна сім'я прийшла з дітьми. Діти бігали на галявині, що перед будинком, гралися. А ми, дорослі, провели весь вечір за бесідою... Звичайно, обговорювали і проблеми, і перш за все страшне лихо англійської громадськості — безробіття (в Бірмінгемі 21 процент працездатних не мають роботи), говорили і про наступ «Спільного ринку» на дрібних і середніх фермерів і підприємства.

«У нас все більше і більше людей переїзджуть у розумності і реалістичності мирних пропозицій» — пані Горбачова. Гадаю, вся чесна Англія підтримує радянські мирні ініціативи», — сказала мені Харрис на прощання.

«ОЙ, АРБАТ, МІЯ АРБАТ!»

Хто сказав, що англійці чопорні і неконтактні? Не раз, заблудившись в лондонських кварталах, ми звертались за допомогою до перехожих. Дізнавшись звідки ми, вони стримано показували маршрут до готелю по наших картах, розповідали, як краще пройти, і навіть проводжали нас. А в «Козячому трактирі», де обідала наша група, глашатай (е і така посада! Йому вводиться в обов'язки читати останні випуски газет і повідомляти новини клієнтам, зайшов у зал з дзвоном і посмішкою, в трикутнику і старовинному казані і від імені персоналу трактиру привітав радянську жіночу делегацію).

Були і досадні випадки. Під час нашого перебування в Уелсі в програмі теленовину виступив міністр сільськогосподарства і повідомив, що уряд намагається боронити на продаж баранини на три дні. Виявляється, над пасовищами цього аграрного району нещодавно пролила дощова хмара, що прийшла із Чорнобилья. Скоро ця тема стала головною сенсацією: консерватори вимагали відшкодувати збитки скотарям, лейбористи заперечили: де докази, що хмара прийшла із України? Чи не в Уелсі найстаріша в країні і найвідсталіша технічно АЕС?

Тому Чорнобилья згадала в бесіді з нами в приміщенні парламенту член палати

громад під лейбористської партії Джон Мейнар:

— У Великобританії застаріло багато АЕС, — сказала вона, — страшно подумати, що нас чекає. Але подія в Чорнобильї нагадує про те, що може бути, коли ядерним державам не вдається домовитися про заборону зброї масового знищення. Рух за мир у Великобританії, безумовно, володіє силою. Але необхідна участь у ньому усіх партій. На жаль, реальна влада у нас в країні знаходиться в руках тих, хто володіє капіталом. Практично ніша зовнішньої політики — це політика купки мільярдєрів, хоч створюється видимість демократії.

Вивчена, що Радянський Союз відверто прагне миру. Гаряче підтримую пропозиції Генерального секретаря Горбачова, які підкривають перспективу для активізації дій всіх миролюбних сил.

Активістки руху «Матері за мир» влаштували в Челмсфорд зустріч із англійськими жінками. Кожна з нас розповідала про себе, потім ми відповідали на запитання. Нас запитували: як ми суміємо роботу з громадською діяльністю, як виховуємо дітей і ведемо домашнє господарство? Які проблеми стоять перед нашою молоддю? Як організована система дошкільного виховання в СРСР? (Цим цікавилися особливо, дитячих садків і ясел у Великобританії мало, і плата за них висока).

Розкодилися додому опівночі. Перл Меррідж, ми, три москвички і Вероніка, племянниця Перл, студентка Лондонського університету. Вероніка на вечорі була перекладачкою, вона вчить російську мову, пройшла стажування в Ленінграді.

Не хотілося прощатися. Стояли купкою біля поріт будинка. «Хочите, заспіваю мою улюблену пісню? — запитала Вероніка і — раптом тихо, приємним сопрано за-

співала: «Ой, Арбат, мій Арбат, ти моє поклоніння...»

ЛЮДИ — НЕ ОСТРОВИ

Великий і багатолікий Лондон...

Місто, де жив і де похований Карл Маркс, де працював Ленін, де проходили три з'їзди РСДРП.

Лондон огорнутий тією Чарльз Дарвіна і Ісаака Ньютона, Байрона і Шеллі... Нам показали будинок, де клерком у адвоката працював Діккенс.

Ми відвідали Оксфорд, побачили Ітон, коледж для еліти, який закінчили 20 прем'єр-міністрів Великобританії. Ми милувалися сучасними навістралами Нонентрі, відбудованого після другої світової війни. В Стратфорд бачили будинок, де народився Шекспір, а в Бірмінгемі — міський парк, де посаджені всі квіти, які згадувалися у п'єсах великого драматурга.

Початкова школа, середня школа, пологовий будинок, власна клініка, будинок для престарілих — нам не прагнули показати все найкраще, навпаки, говорили про проблеми, запитували: а у вас як?

У величому соборі св. Павла в Лондоні нашу увагу привернула статуя поета Діккенса, який жив чотири сотні літ тому, який написав чудові рідні: «Людина від природи своєї не острів». Вона — шматочок континенту, частина цілого. Якщо вітер прочистить обрій від хмар, можна побачити Європу — таку маленьку, ніби мис: вона здається тобі будином твоїх друзів, твоїм власним будинком. Хто б не смів, це відмірас частинка тебе, саме в тобі засновано Людство. Тому, ніколи не можна говорити по кожному дзвоні дзвін, він дозволяє то тобі».

Через сотні років ці слова повторить інший великий письменник. Пробуджуючи совість людей, американець Хемінгуей продовжив місто Діккенса, радимий у дзвін, повторюючи: «Люди не острови...» Як багато у них прилиплих до сучасному світі, яке примарне асесіалі хмар, що затують обрій!

І. ПАНОВА,

спеціал АН.
Лондон — Москва.

Молодіжний завод «Зена» в м. Толбухіні випускає електронну сільськогосподарську апаратуру, яка призначена для Радянського Союзу. Середній вік працюючих, приміром, в механічному цеху підприємства — 27 років. Молодіжний колектив підтримує дружні зв'язки, змагається з багатьма спорідненими підприємствами СРСР.

На знімку: в механічному цеху заводу «Зена» під час роботи.

Агентство «Софія-прес».

Поліцейський дорожній служби Банна був буквально ошелешений виглядом цього міні-автомобіля, особливо тим, що він «підірвався» до нього практично нечутно. З огляду на те, що порушення зареєстровано не було, роз'яснює пройшло в невимусній обстановці. Власник незвичайного транспортного засобу пояснив постанову, що його дитинця працює від енергії сонячних батарей, не забруднює оточуюче середовище і рухається безшумно. Крім того, соціомобіль «підірвався» політичну платформу жазліна, котрий є членом західнонімецької партії «зелених», які ведуть боротьбу за чистоту природи у Західній Німеччині. Охоронець дорожнього порядку був задоволений бесідою з «порушником» його спону і побачив ентузіастів не зупинитися на досягнутому і займатися активною пропагандою цього нового виду транспорту.

Фото Рейтер — ТАРС.

«Пам'ятай — прекрасна земля, коли на ній є люди, нічого страшнішого немає землі без людей» — ці слова з композиції «Пролог» стали своєрідною візитною карткою відомої московської рок-групи «Автограф».

Стиль, у якому працює колектив, називається арт-рок, тобто, за визначенням самих музикантів,

ВИ ПРОСИЛИ
РОЗПОВІСТИ

АРТ-РОК

«АВТОГРАФА»

«Музика для голови, а не для ніг». Композиції групи відзначаються високою мелодійністю, інтенсивно насиченим поліфонічним звучанням широким арсеналом електронних інструментів поряд зі вдало підібраним вокалом, високопрофесійним виконанням. Принципи групи — виконання творів, написаних виключно самими музикантами і майже всі їх твори — це результат колективної праці. Тексти для композицій групи пишуть молоді московські поети Маргарита Пушкіна та Борис Баркас. Художній керівник «Автограф» (а також соло-гітара, вокал, синтезатор) — Олександр Сітковецький, клавішні інструменти — Леонід Макаренчик, бас-гітара — Леонід Гудкін, ударні інструменти — Віктор Михайлін, вокал — Артур Михеев.

Нині «Автограф» — одна з найпопулярніших груп не тільки у Москві. Колектив добре знають у нашій країні і за кордоном, адже музиканти багато гастролюють. Привертають увагу ліричні композиції групи «Злива», «Старонина балада», «Корабель», «Гра випадку», прописані високим громадянським лафосом «Марсіанська хроніка», «Пролог», «Повір у себе», антимілітаристичної спрямованості «Ірландія-Ольстер», «Пам'яті Джона Леннона» та інші.

Останнім часом група створила музику для кількох кінофільмів, а минулого року з новою програмою успішно виступила на XII Всесвітньому фестивалі молоді і студентів у Москві. Зараз «Автограф» готується записати платівку з новими творами.

В. ГРУША.
м. Олександрія.

«Диск-залу»

▲ З триумфом пройшли в країнах Латинської Америки гастролі балетної трупи Великого театру СРСР.

▲ Десятки колективів з різних областей України — професійних і самодіяльних — взяли участь у традиційному святі народної творчості і фольклору у Тернополі. Кульмінацією свята стало відкриття першого на Україні Співочого поля.

▲ До нашої країни приїхали на гастролі популярні італійські співаки, переможці фестивалю в Сан-Ремо Аль Бано і Роміна Пауер.

▲ Фірмою «Мелодія» випущено другий альбом «Сольні імпрізації» відомого джазового піаніста Р. Раліана.

Для цінителів музики цікавими були концертні програми VIII Міжнародного конкурсу імені П. І. Чайковського, що став справжнім святом музики. Переконавшись, навіть тому, хто не дуже захоплюється класикою, ніколи не забути виступ англійського піаніста Баррі Дугласа, що ніби «відкрив» для нас з дитинства кожному

фільм «Любов'ю за любов», хоч і давно знятий, на телеекрані показаний вперше. Музику фільму, в основі якого комедія Шекспіра «Багато галасу даремно» написав Т. М. Хреников. У сюжеті введени співак і співачка. Правда, співачка, роль якої виконує популярна естрадна артистка А. Пугачова, з'являється

своїх пісень, хоч він і не користується роллю композитора-співака, як В. Митяга чи Є. Мартінов, наприклад. Звичайно, передачі «Зустрічі і розлуки» шкодила деяка одноманітність. Можливо, справа у тому, що автори передачі зупинились десь на підсолозі між творчим вечором композитора і вечором — зустріччю в

тупи учасників з різних союзних республік. У молоді з'явився новий кумир, що викликає симпатії у всіх присутніх на фестивалі, у тому числі і авторитетного журі на чолі з Р. Паулсом. Я маю на увазі рижанина Родріго Фоміна, головного лауреата «Юрмали-86».

Прихильники естради завдяки телебаченню могли побачити на піснених святах у польському місті Зелена Гуря, на Співочому полі у Таллінні, у Ташкенті, де проходили зйомки телевізійної передачі «Пісня-86».

Мало ще, але знайомі телебачення з кращими ансамблями країни. Зокрема, недавно транслювався з Центрального концертного залу виступ групи «Арієль». На жаль, жодної пісні, яку виконував ансамбль, запам'ятати не вдалося, їх «посніхом» перелічили після концерту. Телебачення досить часто користується цим принципом, а чи не краще, щоб на концерті був ведучий?

Ще можна згадати концерт Й. Кобзона перед трудівниками Чорнобильської катастрофи, двічі показаний по різних телевізійних каналах, передачу циклу «Граї, гармошка», яку веде артист Новосибірської філармонії Г. Заволонін, і про багато інших. Звичайно, телевізор не замінить книжки, сідирин театру і кіно, живого спілкування, але малий екран здатен розбудити великі почуття, як це було під час трансляції передачі «Телеміст Москва — Кабулі» коли і в Кабулі, і в Москві, і ми перед телевізором співаємо «Подмосковные вечера».

Г. ЛЕБЧОКО.

Музика

ДУМКИ, ВІДГУКИ,
РЕЦЕНЗІЇ

телеекрана

Відомий і концерт для фортепіано з оркестром П. І. Чайковського. Серед музичних програм літнього телеекрана, пов'язаних з класикою, — інструментальна, оперна, балетна музика. Телевізійні фільми «Музика Мравинського» — розповідь про видатного диригента сучасності, а також фільм «Сергій Яківич Лемешев» були показані телебаченням не вперше, як і балет А. І. Хачатуряна «Спартак» з участю відомих радянських танцівників народних артистів СРСР В. Васильєва, М. Лієлі, Н. Безсмертної. Отже, що стосується класики, прем'єр було не так багато.

І одноактна опера С. Рахманінова «Аленко» за поемою Пушкіна «Цыганен». знята спеціально для телебачення, теж постер. Звичайно, глядачі і слухачі знову з радістю зустрілися зі співаком Є. Нестеренком, виконавцем партії Аленко, з задоволенням слухали прекрасні арії, монолози, милувалися стихією «циганщини». Все це добре, та хотілось би і чогось іншого, оригінального. А ось художній

всього один раз. Співак же стає постійним учасником дії, скажемо так, музичним її епіцентром, йому віддані кращі пісні, зокрема, «Серенада» («Сиди листою чуть колышет»), пісня Бенедикта «Как словесей о розе». Роль співака виконує знову ж таки Є. Нестеренко. Його м'який, неповторний бас (мені він здається дуже близьким до оперного баритону) сміливо насичує дію: Вам песня посвящается и вы смелей ответьте. Ведь песня кончается все лучшее на свете.

Я прочитувала рядки цієї пісні з певною метою. Вони могли б стати епіграфом до іншої передачі «Зустрічі і розлуки» присвяченої творчості композитора Я. Френкеля, автора знаменитих «Журавлей», «Русского поля», «Вальсу» з фільму «Жінки». Названі та багато інших пісень звучали в передачі у виконанні самого автора. Давно відомо, що Я. Френкель — один з кращих виконавців

концертній студії Останкіно. Та безперечно одне: подібні музичні передачі дають зоря доброті і оптимізму більший, ніж «Ранкова пошта». Що до літніх телевізійних номерів «Ранкової пошти» — жоден з них не задовольнить любителя розважальних програм. Справа не тільки в тому, що передачі дублювалися (подібне мало місце, як вже говорилось, і у випадках з класикою). Дійсність «Ранкову пошту» просто нудно. Однак це не означає, що естрадні програми на телебаченні представлені погано. Іх, звичайно, не так багато, як хотілось би. І це дає змогу любителям естради нарікати, що телебачення захоплюється серйозною музикою. Любителям розважальної музики приємно було подивитися і послухати передачу про фестивалі естрадної пісні «Юрмала 86», «Шість днів Юрмалі», що вмістила найцікавіші моменти фестивалю, зокрема, виступи

Степан Сергій ТКАЧЕНКО (на знімку з гітарою) та інженер Олег ОЛІНІК з Кіровоградського заводу радіосиробів успішно виступають на самодіяльній сцені.

Фото В. ГРИБА.

ДОСВІД

Хто і коли це грав?

«Музичний салон». За скляним дзеркалом з таким написом в Олександрійському РБК — просторий зал, що служить одночасно музичною вітальнею і дискотекною. Із зустрічей у рамках літньої запам'ятовується цікавою організацією вечір передових діярок. Ведучий розповідає про роботу кожної, гості сиділи за сервірованими до чаю столами — все це було загалом звичайно. А от те, що організатори зустрічі заздалегідь зробили слайд-портрети запрошених і потім демонстрували їх залу, що так само заодно запитали в кожній учасниці вечора про улюблену пісню і потім аматори виконували їх — неординарно.

Задоволени відвідувачі й роботою дискотек. Вісім чоловік обслуговують її, та головна заслуга в успіху програм, вважає директор БК В. В. Токаренко, належить П. К. Дяченко з місцевої музичної школи. Вона дуже вільно, так би мовити, нахататно готує програми, матеріали підшукує в бібліотеці, їздить за ними в Кіровоград, сама коментує музичні твори, пропагує творчість відомих композиторів — класиків і сучасних. Серед запрошуваних Поліною Корнійською інформації є й така: вона повідомляє навіть, де, коли і ким виконувався той чи інший твір. Момент для просто танцювального вечора — ніби і не обов'язковий, а для розширення естетичного кругозору відвідувачів — дуже потрібний.

Наш кор.

смет Олександрівка.

ВИ ЗАМОВЛЯЛИ ПІСНЮ

Вот и расстались

Муз. В. ДОБРЫНИНА

Стихи Л. ДЕРБЕНЕВА

Видно, был тот день
Самым ярким днем,
И считали мы —
Нет конца ему.
И смеялись мы,
Позабыв о том,
Что на свете есть
Предел всему, предел
всему.

ПРИПЕВ:
Трудно представить —
Все вдруг исчезло,
Вот и расстались,
Вот и расстались навсегда.

Вот и расстались,
Горькая фраза,
Знаю привянет к ней
сердце не сразу.

Много дней подряд,
Очень долгих дней
Я твержу себе,
Что пройдет гроза,
Улыбаюсь я,
Только все сильнее
На лице моем
Грустят глаза, грустят
глаза.

ПРИПЕВ.

Фрази

● Виконуючи одностопні пісні, співаку нічого розраховувати на довгочасний успіх.

● Артист просив подвійну зарплату за те, що танцював під свою дудку.

● Найбільше шуму завжди створюється навколо безгolosих співаків.

● Бувають пісні без слів, а бувають і без музики.

В. ПОЛИЩУК.

Про групу «Акварель»

єже досить довго говорили в минулому часі: були, диски записували... Тепер колектив під цією ж назвою виступає знову, але в зовсім новому складі й з новим репертуаром. Ансамбль (керівник О. Тартаковський) виконуватиме лише власні пісні, які писатимуть учасники «Акварелі» В. Куклін та О. Пузірьов. Виступи групи супроводжуватимуться танцювальними номерами у

Назва та сама...

виконанні П. Євтушенко та А. Гайдара.

Раніше «Акварель» виконували духові інструменти, тепер із них залишиться лише флейта (О. Ільїн); звучатиме тут і двадцятиструнна гітара (М. Файбушевич).

Редактор

Ю. СЕРДЮЧЕНКО.

«Молодой коммунар» —
орган Кировоградского
областного комитета
ЛКСМ Украины.

На украинском языке

БН 02264.

НАША АДРЕСА:
316050. МПС.
м. Кировоград,
вул. Пуначарського, 36.

Обсяг 0,5 друку, ар.

Індекс 61103.

ТЕЛЕФОНИ: редактора — 2-54-26; відповідального секретаря — 2-55-65; відділу редакційної роботи та внутрішнього зв'язу, сільської молоді — 2-53-94; пропаганди, листів і масової роботи — 2-59-82; учнівської молоді, морально-естетичного виховання — 2-55-65; військово-патриотичного виховання та спорту, фотолaboratorії — 2-53-22; оголошень — 4-28-96; коректорської — 3-61-83.

Зам. № 444. Тираж 60 300.

Газета виходить у вівторок, четвер і суботу.

Друкарня імені Г. М. Димитрова
видавництва
«Кіровоградська правда»
Кіровоградського обкому
Компартії України
м. Кировоград, вул. Глінки, 2.